

ADRIAN TCHAIKOVSKÝ

PŘELOŽIL MILAN PÓHL

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

PLANETA9 | TRITON

ARCHITEKTI SVĚTŮ 1

STŘEPY ZEMĚ

*Od roku 2007 jsme urazili
dlouhou cestu.
Tuto knihu věnuji Simonovi,
díky kterému se stala
ohromná spousta věcí.*

ADRIAN TCHAIKOVSKY

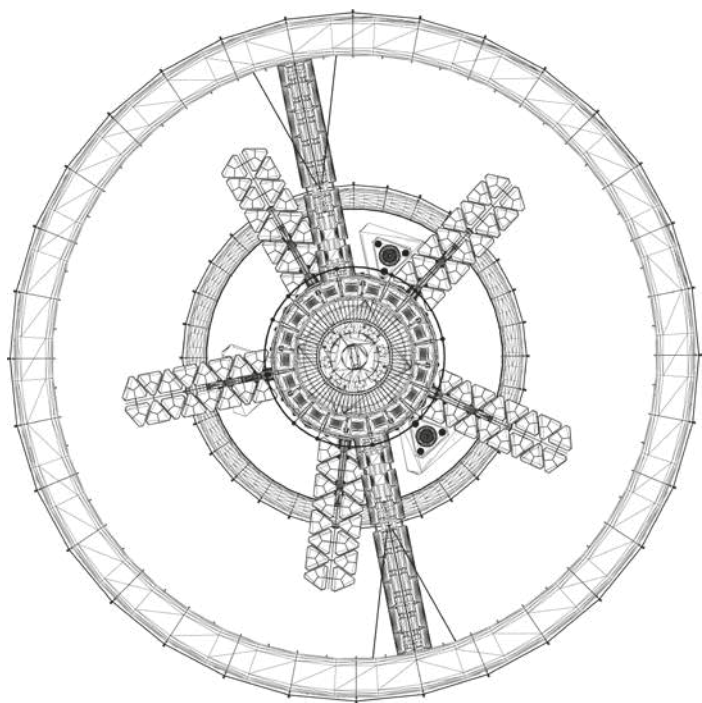
ARCHITEKTI SVĚTŮ 1
STŘEPY ZEMĚ

PRAHA 2022

Shards of Earth
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2021

First published in English by Tor, Pan Macmillan, London 2021
Czech edition © Martin Královec – Planeta9
& Stanislav Juhaňák – Triton, 2022

Translation © Milan Pohl, 2022
ISBN 978-80-88321-96-5 (Martin Královec – Planeta9)
ISBN 978-80-7684-095-9 (Stanislav Juhaňák – Triton)

PROLOG

V sedmdesátém osmém roce války přitáhl k Berlenhofu Architekt.

Světla lidské civilizace napříč galaxií pohasínala jedno po druhém, sotva válka začala. Všechny ty maličké těžební světy, odlehlé osady, domovy, které si lidé zbudovali. Kolonie, jak se jim oficiálně říkalo: veliká dutá polyspora lidské expanze, šířící se z prázdného středu. Architekti totiž udeřili nejprve na Zemi.

Berlenhof se stal druhým srdcem lidstva. Už před pádem Země to byl mocný, prosperující svět. Za války tam sídlilo velení ozbrojených sil i civilní vláda, koordinující humanitární akce civilizačního rozsahu, zatímco další a další lidé prchali ze svých světů odsouzených k záhubě.

Když tedy přitáhl Architekt, Kolonie se mu postavily na odpor, stejně jako všichni spojenci, které se jim podařilo shromáždit. Mělo se jednat o velkou protiofenzivu vůči

celogalaktické hrozbě, s nasazením každé zbraně, využitím každé tajné výhody.

Solace si to pamatovala. Byla tam. Divize bazilišků, sesterstvo *Nebeského meče*. Její první bitva.

Kolonie mají tajnou zbraň, šuškal se. Lidskou zbraň. Solace ji viděla na válečné poradě. Byla to jen skupinka roztěkaných, viditelně narušených mužů a žen, nic víc. Když se hlavní flotila chystala na obranu Berlenhofu, hrstka malých lodí už tyto „zbraně“ vezla vstříc Architektovi v naději, že tento nový trik nějakým zázrakem oddálí nevyhnutelné.

Je to marné. To už ho spíš zastavíme prosbami a modlitbami.

Na palubě *Nebeského meče* všechny ženy mimo službu dychtivě sledovaly displeje. Chtěly věřit, že to přece jen k něčemu bude, ačkoli ze všech předchozích tajných zbraní se nakonec vyklubaly jen plané žvásty a marné naděje. Solace se dívala stejně soustředěně jako ostatní. Architekt se na obrazovkách nedal přehlédnout, vypadal jako gigantická lesklá hrouda o velikosti ztraceného Měsíce planety Země a odvracel každý senzorový sken či sondu, kterou proti němu lidstvo vyslalo. Flotila bránící Berlenhof připomínala hejno špendlíkových hlaviček, při současném měřítku téměř nebyla vidět, a tak Solace nechala přiblížit obraz. Když se Architekt vynořil z neprostoru na okraji soustavy, srdce Kolonií právě shromažďovalo své ozbrojené síly, poněvadž se je chystalo nasadit jinde. Lepší šanci, než jakou mělo teď, už lidstvo nikdy nedostane.

Byly tu lodě Kastigarů a Hanniů, mimozemšťanských obchodních partnerů, kteří své jednotky zapůjčili lidským spojencům, jelikož Architekti ohrožovali všechny. Byla tu veliká a ošuntělá flotila lidských plavidel, včetně specializovaných válečných lodí i prachobyčejných rachotín, které se nehodily k evakuaci, a tak je prostě nahrnuli do

vesmíru. Orbitální továrny Kolektivců vyzbrojovaly své dělníky. Byl tu dokonce i zasmušile vyhlížející trup sarančí archy Naeromathů, největšího plavidla v soustavě – jenomže i ta vypadala vedle Architekta jako trpaslík. Nikdo nevěděl, co Naeromathové chtějí a co si myslí, tedy až na to, že s tímhle nepřítelem se uráčili bojovat i oni.

A pak tu byla chloubka flotily: Solaciny sestry, Partenon. Lidé s předem danou hodnotou. Uměle vytvořené válečnice, které byly od pádu Země štítem Kolonií. *Nebeský meč*, *Všemocná matka* a *Katafrakta*, nejdokonalejší válečné lodě, jaké kdy lidstvo zkonstruovalo, vybavené zbraněmi, jaké si v předválečných časech ani nedovedlo představit.

Solace natáhla krk, aby lépe viděla. Mezi flotilou a Architektem zahlédla mrňavou špetku teček: předsunuté síly. Hrot lidského kopí tvořily nejrychlejší lodě Partenonu. Jejich úlohou obvykle bylo získat obráncům čas. Tentokrát však *Vědma*, *Ocasio*, *Čeng Š'* a další vezly proti nepříteli jejich tajnou zbraň.

Solace tomu nevěřila ani na okamžik. Jestli může něco zvrátit průběh bitvy, pak jedině snovače hmoty a stíhací letouny typu Nulátor, jimiž disponoval *Nebeský meč*. Jen co jí to proběhlo hlavou, zaslechla tichý hovor ostatních žen mimo službu, postávajících kolem ní. „Mediátoři,“ zašeptala jedna z nich, jako by mluvila o něčem zakázaném, a potom další žena, vlastně jen dívka sotva dost stará, aby mohla sloužit na lodi: „Prý jim řežou mozky. Tak je vyrábějí.“

„Už tu máme telemetrii,“ oznámila jedna z důstojnic a displej se zaměřil na těch pár teček. Řítily se k Architektovi, jako by se chtěly rozbít o jeho obrovité boky. Solace napínala zrak, pokoušela se z toho, na co se dívala, vydolovat další informace, proniknout očima do lodí, prohlédnout si je zevnitř.

Jedna z teček pohasla. Architekt zaznamenal jejich přítomnost a trpělivě se po nich oháněl jako po obtížném hmyzu. Solace už viděla, jak vypadají následky byt' letmého kontaktu s mocí Architektů: pomačkaný, potrhaný kov,

zdeformovaný a zkroucený drtivými gravitačními tlaky. Velká loď s dobrými štíty mohla nepřímý zásah vydržet. V těchto drobných člunech ovšem nepřežije nikdo.

„Je to *marné*,“ řekla nahlas. „Měly bychom proti němu vyrazit *my*. My samy.“ Prsty ji svrběly touhou natáhnout se po ovládnání snovačů hmoty.

„Myrmidonko Solace, domníváš se, že jsi moudřejší než exemplárky flotily?“ Její přímá nadřizená samozřejmě stála jako na potvoru hned za ní.

„Ne, matko.“

„V tom případě buď prostě bdělá a připravená.“ Pak ještě polohlasem dodala: „Ne že bych s tebou nesouhlasila.“ Sotva to její nadřizená dořekla, temnota pohltila další loď.

„On vážně –?“ vykřikla kterási žena a hned zase zmlkla. Potom tatáž důstojnice poručila: „Aktualizovat a potvrdit telemetrii!“

„Výrazný odklon,“ souhlasil někdo další. Na displeji se objevil přehled situace, vějíř čar ukazoval Architektův dosavadní kurz a jeho současnou trajektorii.

„No tak změnil kurz. To ještě nic neznamená,“ zabručela další žena.

Důstojnice ji však uřála. „Oni *obrátili* Architekta! Nevím, jak to dokázali, ale *obrátili ho!*“

Potom všechna data zmizela. Po chvíli napjatého ticha displeje zase naskočily. Hrstka lodí, které přežily, se dávala na útěk před Architektem, znovu se sunoucím proti Berlenhofu. Ať už měla tajná zbraň udělat cokoli, zřejmě to nevyšlo.

„*Nejvyšší poplach*. Veškerá posádka mimo službu ať se připraví asistovat dle potřeby. Blíží se nepřítel!“ zvolala stejná důstojnice jako předtím. Solace však stále upírala pohled na displej. Opravdu ničeho nedosáhli? Tahle tajná mediátorská zbraň nějak vychýlila Architekta z kurzu. Nikdy předtím se nikomu nepodařilo pohnout s nimi ani o píď.

Hned za tou myšlenkou se přihnaly rozkazy. „Připravte se přijmout *Vědmu*. Havarijní četa, zdravotnice, dopro-

vod.“ Ona sama byla to třetí. Spolu se svým týmem byla právě povolána do služby.

Vědma bývala podlouhlá elegantní loď: od vyboulené přídě s gravitickým pohonem se postupně zužovala až ke článkovanému ocasu. Ocas nyní zcela chyběl a zbylé dvě třetiny lodi vypadaly, jako by je zmáčkla obří pěst a zkroutila každou hladkou linii do zmučené křivky. Byl zázrak, že loď vůbec vyvázla. Jakmile havarijní četa rozpáčila vstupní průlez, přeživší členky posádky začaly vynášet raněné. Solace viděla údaje senzorů a věděla, že polovina osazenstva z ní nevyjde už vůbec.

„Myrmidonko Solace!“

„Matko!“ Zasalutovala a čekala na instrukce.

„Vezmi to na můstek!“

Zamrkala. „To“ byl muž. Lidský muž z Kolonií. Hubený, s odstávajícíma ušima. Vypadal, jako by se nervově zhroutil v boji. Třeštil oči a bezhlučně pohyboval rty. Po těle mu běhaly záškuby jako krysy. Předtím už ho viděla – na válečné poradě. Jeden z těch slavných mediátorů.

„Matko?“

„Odveď ho na můstek. Okamžitě, myrmidonko!“ vyštěkla důstojnice, pak se k ní nahnula a popadla ji za rameno. „Je to tady, sestro. Tohle je zbraň. A pokud je to zbraň, pak ji musíme použít.“

Na Berlenhofu byly miliardy lidí: kromě místního obyvatelstva také nespočet uprchlíků ze ztracených světů. Než ho Architekt zničí, nedostane se odtamtud ani tisícina těch duší. Čím více času však získají na evakuaci, tím více životů bude zachráněno. Právě proto teď Partenon obětoval své lodě a životy. Proto teď Kolektivci rozšiřovali svá umělá těla, proto se mimozemští žoldáci, partyzáni a ideologové chystali umírat. Každé bojové plavidlo, které bude zničeno, znamenalo další nákladní loď napěchovanou civilisty, která vyvázne z Berlenhofu.

Odvlékla toho muže z doku do výtahu a koutkem oka při tom vnímala vyjevené pohledy, které na něm ulpívaly.

Sám zřejmě utrpěl mnohem koncentrovanější verzi kulturního šoku; běžní Koloniálové se s Partenonkami nemísili a před válkou se navzájem neměli v lásce. A on se teď nacházel na lodi plné žen s téměř identickou tváří a touž nevysokou, pružnou postavou. Vypadaly natolik lidsky, aby v ostatních probouzely tíseň, jenže podle většiny Koloniálů nebyly lidské zdaleka dost.

Něco říkal. Napřed jí to vůbec nedávalo smysl, kolvulštinu však ovládala natolik, aby si ta slova poskládala. Pouze žádal o strpení. Ale to už byli ve výtahu, takže mu trochu toho strpení mohla dopřát, i tak se dostanou tam, kde je jich zapotřebí. „Počkat... já nemůžu...“

„Jste tady... menhere.“ Chvilku jí trvalo, než si vybavila správné oslovení v kolvulštině. „Já jsem myrmidonka Solace. Beru vás na můstek *Nebeského meče*. Budete bojovat po našem boku.“

Civěl na ni, ochromený šokem. „Schytala to. Moje loď. Skočili jsme...“

„Vaše loď je teď tahle, menhere.“ Zase se roztrásl, tak se na něj obořila: „*Jméno*, menhere?“

Ucukl. „Telemmier. Idris Telemmier. Mediátor. První třída.“

„Prý jste zbraň. Nyní tedy musíte bojovat.“

Vrtěl hlavou, ale vzápětí už ho postrkovala ven z výtahu a důstojnice volaly, ať si pospíší.

Uprostřed můstku svítila pestrobarevná soustava bojových displejů, ukazujících rozsáhlou flotilu, která se sunula do střetu s Architektem. Solace viděla, že válečné lodě jsou konečně připraveny na něj vypálit: způsobit mu svými lasery a projektily, sebevražednými drony, výbušninami a gravitickou torzí alespoň nepatrné škody. Jejich cílem však bylo jej pouze zpomalit. Za vítězství nad Architektem se pokládalo, když se vám ho podařilo podráždit natolik, že vás smetl dřív, než zavraždí planetu.

Solace postavila Idrise před displej, ačkoli ho musela stále držet ve vzpřímené poloze.

„Co mám dě-?“ vypravil ze sebe. Bylo na něm znát, že absolutně netuší, co se tady děje.

„Všechno, co můžete,“ vyštěkla na něho jedna z důstojnic. Solace viděla a cítila, že *Nebeský meč* už zahajuje nálet. Zoufale toužila mít službu za ovládním snovačů hmoty, udeřit pomyslným kladivem do krunýře Architekta. Nevěřila v toho mediátora o nic víc než v čaroděje.

Když k ní obrátil malátnou tvář, Solace se přesto zmohla na úsměv. Zdálo se, že ho tím povzbudila. V očích mu cosi zazářilo: šílenství nebo zjevení shůry.

Pak vypálil snovač hmoty jejich sesterské lodi a Solace útok *Katafrakty* sledovala prostřednictvím údajů na obrazovkách můstku. Byla to zbraň založená na poznacích o samotných Architektech, drtivý úder čisté gravitické torze, který měl prorazit trhlinu do krystalického zevnějšku jejich nepřítele. Operátorky nahlas četly hlášení o škodách: praskliny byly minimální, ale byly tam; cílové zóny označeny k soustředěnému útoku. Stíhací nulátory už se hrnuly z palubních hangárů *Nebeského meče* a rozptylovaly se do stran: stovka komárů, kteří měli odvést pozornost nepřítele od velkých zbraní.

Můstek se na okamžik rozezpíval zvучným chórem, to promluvil jejich vlastní snovač hmoty a zarezonoval celou délkou lodi. Solace měla jako vždycky chuť zakřičet si spolu s ním, nevydala ovšem ani hlásku, poněvadž na můstku by se takové chování nesetkalo s pochopením.

Potom Idris hekl, prohnul se v její náruči vzad a ona na jeho tváři spatřila krev od toho, jak si prokousl jazyk. Oči měl vykulenější, než vůbec pokládala za možné, vidět bylo celé bělmo obkroužené červení. Zaječel, čímž vyvolal znepokojené výkřiky z druhé strany můstku. Vzápětí je zastínilo zvolání velící exemplárky flotily, že Architekt zakolísal. Bylo nemyslitelné, že by tak neúprosnou hybnost dokázalo zbrzdit něco menšího než srážka s asteroidem. Jenže Architekt sebou trhl přesně v okamžiku, kdy se Idris rozeřval.

Snovač hmoty se dal opět do zpěvu a Solace zahlédla, že vypálily i *Katafrakta* a *Všemocná matka*, obě se zaměřily na tytéž praskliny v Architektově struktuře. Menší lodě kroužily v rojích nad rozeklaným povrchem behemota, střílely ze všech zbraní, horečně se pokoušely přitáhnout k sobě aspoň zlomek jeho nestvůrné pozornosti. Viděla, jak po desítkách hasnou jako svíčky. Pak Architekt natáhl neviditelné ruce, zkroutil *Katafraktu* po celé její délce a rozevřel ji jako květ. Loď se s veškerým svým osazenstvem proměnila v rotující kovovou skulpturu, pomalu plující prázdnotou. Jakmile Architekt dorazí k Berlenhofu, udělá s planetou přesně to samé.

Další na řadě byla sarančí archa, rozložila se na prvotní dřív, než mohla svůj kolabující trup vrhnout Architektovi do cesty. Pak promluvil snovač *Meče*, jeho chór však nyní zpíval falešně, švy válečné lodi napínala k prasknutí síla její vlastní výzbroje. Idris zatínil Solace prsty do rukou, až to bolelo, opíral se o ni a plakal. Architekt už se neblížil k planetě, poprvé od chvíle, kdy vstoupil do soustavy, se zastavil. Vtom ucítla, jak Idris strnul, tělem mu cloumaly vibrace. On něco *dělal*: bojoval s vesmírem o nadvládu nad strůjcem apokalypsy, kterému říkali Architekt. Uši jí plnil rychlý, úsporný hovor na můstku: praskliny od tlaku, zaměřování, elegantní použití gravitace coby masivního obušku. Hlášení o škodách. Architekt už je stačil letmo zasáhnout a ona to sotva vnímala. Polovina palub *Nebeského meče* se evakuovala.

„On pukne!“ volal někdo. „Rozpadne se na kusy!“

„Připravit na náraz!“ A Solace musela podržet nejen sebe, ale i Idrise. Jeho mysl totiž byla jinde, sváděla bitvu na bojišti, jaké si Solace ani nedovedla představit.

Můstkem otrásl strašlivý náraz a obrazovky na okamžik vypověděly službu. V chaosu smrtelných křečí *Nebeského*